

Despre cuvinte cu George Enescu

„În lumea muzicii eu sunt cinci într-unul: compozitor, dirijor, violonist, pianist și profesor. Cel mai mult prețuiesc darul de a compune muzică și niciun muritor nu poate poseda o fericire mai mare“.

„Nu mi-am servit patria decât cu armele mele: pana, vioara și bagheta“.

„Artistul dezvăluie lumii calea spre armonie, care e fericire și pace“.

„Nu sunt niciodată cu totul mulțumit: niciodată! Dacă într-o zi mi s-ar întâmpla să fiu, aș înceta să compun, chiar în acel minut, pentru a eterniza clipa minunată“.

George Enescu

S-a scris și se va scrie neconținut despre viața și opera lui George Enescu. Cuvinte elogioase, demonstrații muzicologice ancorate în textul enescian țintind nu atât revelarea unui plus de semnificație cât deschiderea unor căi de acces ierarhizate pe diverse nivele, reflecții privitoare la limbajul muzicii, la adâncimea semantică a capodoperelor compozitorului etc.

Toată această impresionantă acumulare teoretică de sens rațional, hermeneutic își găsește împlinirea majoră mai ales din perspectiva nevoii social umane a dialogului ideal dintre creator-operăpublic.

Altfel, pornind de la Poema română, op. 1 și Rapsodiile tinereții până la Simfonia de cameră op. 33, universul sonor al muzicianului se configurează treptat într-o simbioză de orientări convergente sau eterogene, uneori chiar antitetice dar mereu justificabile prin ceea ce înseamnă capacitatea de reînnoire nu doar a mijloacelor cât a propriei viziuni creatoare, marcată de dorința supraumană de atingere a perfecțiunii (victoria oedipiană asupra destinului). Muzica vorbește singură putând fi accesată ontic fie prin prisma mesajului ei dialectic-național (Sonata pentru pian și vioară, în la minor, nr.3, „în caracter popular românesc“) sau ca o replică viabilă a unei gândiri de calibru european la tema creației însăși (vizând o inerentă destabilizare a normelor anterioare, proces urmat de atingerea unui principiu ordonator imuabil, identificat prin melodie, temă/polifonie, în toate partiturile enesciene).

Dar omul - compozitorul, violonistul, dirijorul, pianistul, profesorul - George Enescu? Situat în epoca sa, moment al consolidării școlii românești de compoziție, muzicianul se distinge între colegii de generație (și nu numai) atingând pe verticala altitudinară a artei punctul maxim al geniului, intrând în rezonanță cu metafora eminesciană „a sutelor de catarge” dintre care veșnicia va reține numai „gândul neînțeles, ce străbate cânturile” merit să fie „îngânat neconținut” fără să-și istovească misterul.

Poate de aceea, cuvinte, George Enescu a lăsat puține și acelea învăluite în umbre și subînțelesuri. Ele aruncă însă o geană de lumină asupra balansului dintre tentația luciferică a rațiunii umane (Sfinxul, ilustrat prin „sunetele unei muzici îndepărtate, de coșmar”) și orizonturile sacralității, inaccesibile prin eforturi ale inteligenței.

Așadar numai asociate muzicii, gândurile enesciene rostite dobândesc deplina lor virtute/fascinație orfică.

Prof. Dr. TANȚA DIACONESCU, muzicolog

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*